

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El pacte Kellog

El pacte Kellog és un altre projecte, un projecte més de manteniment de la pau, o, millor dit, del *statu quo*.

Si fos l'esperit pacifista o pacífic qui l'hagués dictat, podria encara confiar-se en la salvació dels pobles i en la redempció de la humanitat.

Són, però, els interessos creats els que parlen per boca de míster Kellog; els que diuen amb veu amenaçadora *noli me tangere*.

S'haurien previngut contra tota mena d'agressions, estarien tots els belligerants possibles armats fins a les dents, si no fos així?

La prova de què el pacte no s'estableix per consolidar la pau i la justícia, és que tots els firmants exclouen les qüestions colonials i les diferències amb els països més

o menys protegits on tenen litigis pendants. Així l'Anglaterra afirma que el pacte no serà amb l'Índia i Egipte.

França adverteix que les seves Índies tampoc hi entren al pacte i que el Marroc queda apart.

I els mateixos Estats Units afegeixen que, en virtut de la doctrina de Monroe, els plets entre les nacions d'Amèrica només interessin als americans.

¿Què queda, doncs, en peu, del pacte contra la guerra si totes les guerres presents i futures són exceptuades del mateix? Res absolutament.

Nosaltres creiem que el ministre d'Esat de la Unió Americana tenia una manera ben lògica i ben natural de demostrar el seu amor a la pau, i era retirant els soldats ianquis de Nicaragua.

Mentre això no es faci, tot el demés, totes les notes diplomàtiques creuades amb motiu de la moció Kellog, ens semblaran papers mullats.

TURISTES

—Desitjaria retratar les joies de la corona de Turquia
—Més val que retrati la joia de la seva dona

El periòdic industrial i el periòdic d'idees

Ceci tuera cela podríem repetir avui amb un sentit ben distint, ai, las!, de quan, per primera vegada, es va pronunciar aquesta frase.

El negoci, l'anunci, el "perro chico" està ofegant i matant l'esperit als diaris.

Cada dia el llegidor intel·ligent troba que les fulles quotidianes cauen més de les mans.

—Com ho féu per escriure aquestes pàgines tan poc mogudes, tan ensopides?— ens pregunten tot sovint els que no dormen—. El calendari és més divertit.

La nostra resposta és invariable:

—La censura en té la culpa.

Però, no. No n'és la censura responsable sempre. Aquest no és més que un aspecte de la qüestió.

Un diari sense emoció política pot tenir interès des d'altres punts de vista espirituals.

Però als mateixos òrgans d'opinió, ¿no els està anorreant el periòdic d'empresa?

Abans, una publicació es fundava amb un ideari, per a defensar un *credo*, per ésser el portantveu d'un partit.

Actualment una Redacció s'obre com una oficina, s'inaugura com una botiga.

El que primer es vigila, s'organitza i s'atén, és la venda, el reclam.

L'orientació de l'opinió, la informació imparcial és el de menys.

La qüestió és conquerir el gros públic, enredar lectors amb reportatges sensacionals, campanyes d'escàndol, "bluffs" cinemato-

gràfics i esportius, retrats de toreros i ballarines, etc., etc.

Educar, il·lustrar, difondre idees, dir la veritat, lluitar pel Dret i la justícia, tot això està passat de moda.

El periodista no és un Quixot, enamorat d'una Dulcinea ideal; no és un cavaller i un paladí de les bones causes.

Es un buròcrata més, un funcionari més un esclau més de qui el paga i el mana.

I qui mana és l'empresa o el gerent de la mateixa.

N'hi ha d'empreses d'aquestes a Europa i als Estats Units que editen o controlen cent i més periòdics.

Entre tals publicacions d'un mateix editor en trobareu de socialistes, de nacionalistes, de liberals, de reaccionàries, d'independents.

De les tendències i la vergonya els actuals propietaris de periòdics se'n burlen un xic.

El que interessa és el calaix. Perquè aquest creixi i s'engreixi, s'enganyens els subscriptors com a xinesos, s'explota el crim, s'explota l'home.

I tot, en nom de la cultura i del progrés, de què encara pretenen ésser vehicles, de vegades, els grans cuirassats de la Premsa.

ANGEL SAMBLANCAT

Dues exposicions

Dintre poc temps tindrem el goig de recrear l'esguard admirant les nombroses transformacions que els nostres carrers i places hauran sofert, baix la tàctica i bon gust de les persones encarregades de la seva urbanització.

Hom diu que aquesta sèrie de projectes tan ràpids obeeix a una rehabilitació en tota la ciutat, per a posar-la força escaient a la vista dels estrangers que, amb motiu de l'Exposició, vindran a visitar-nos l'any vinent, i singularitzant-la com una de les capitals més belles d'Europa. Tanmateix, es creu que l'èxit més afalagador coronarà aquesta obra, on tots els seus col·laboradors ni posen el seu esforç personal, guiant-los l'interès de no voler ésser menys ni transigir a la competència estrangera.

Hom es preguntarà:

—Si no s'hagués presentat aquesta avinentesa de l'Exposició, ¿s'hauria observat que en molts carrers hi mancaven moltes millores? Qui sap!

Però els barris extrems, els carrers on tot flaira a clavaguera, on tot és misèria i corrupció, resten iguals. Al veïnat tant se li'n dona de l'Exposició, car pla bé sap que la brigada d'obres, els arquitectes i enginyers, les màquines que transformen els sots en bonics carrers, no s'apiadaran d'ells. Mai no arribaran oir els pics de la pala, les rialles dels treballadors i el trontoll de les màquines.

El turista restarà astorat d'exclamació en admirar les vastes i llargues avingudes, els confortables passeigs i carrers, els airosos i monumentals edificis instal·lats a la Plaça d'Espanya, retornant al seu país servint dintre seu un dolç record i una excel·lent impressió de la seva estada a Barcelona.

Però, aquest turista només haurà vist una part de la ciutat. Si hagués descorregut el vel on s'hi amaga la misèria, si el seu esguard s'hagués endinsat a les seves entranyes, si d'un cop d'ull pogués abastar les seves extremitats, el seu rostre segurament hauria sofert diferent transformació, pensant interiorment:

Heus ací una Exposició. L'Exposició de tota una barriada de brutícia, de fam i de misèria.

JOAN VALLESPINÓS ANDRÉS

Diatriba contra Josep Pla

Diu Pla, amb una lleugeresa inconcebible: "Quan s'estudia amb una mica d'intenció —ell no l'ha estudiat de cap manera— el període republicà, hom queda sorprès de la gloriola que s'ha enganxat a la figura de Pi i Margall."

Tothom que tingui el que mai no ha tingut Pla: tres dits de seny, ha reconegut la de Pi i Margall com una de les glòries més legítimes.

I afegeix el turiferari de Cambó:

"Aquesta gloriola és una de les coses menys justificades d'aquest país, i la seva persistència demostra, amb més força que qualsevol altre argument, que aquí no hi ha hagut mai homes d'esquerra." — No ho entenem. Es massa complicat. — "Si n'hi haguéssim hagut de cos enter —com ell, com Josep Pla— no haurien sentit la necessitat de fer un pedestal a aquest pobre fracassat que es deixà prendre la República de les mans amb la mateixa facilitat que un camàlic pot treure les sabates a una criatura de bolquers.

Demés de què la imatge emprada no brilla pel seu enginy ni per la seva elegància, és un disbarat ço que afirma Pla, un disbarat dels més grossos, car quan caigué la República, no estava en mans de Pi i Margall, sinó de Castelar, que fou el darrer president de la República espanyola. Ho té entès, senyor Pla?

Com si això fos poc, afegeix aquest escriptor empeltat de *clown*, referint-se a Pi i Margall:

"Contra el que creu molta gent, no tingué ni idees pròpies ni el més mínim sentit de la realitat. No fou ni original ni enraonat.

Pi i Margall, contra tot el que digui el pobre Pla, fou un dels cervells més privilegiats d'Europa en el passat segle XIX. Les seves idees sobre estètica i política no han perdut avui gens del seu valor. Això ho hauria de saber el pobre senyor Pla, malgrat la seva manca absoluta d'idees, sobretot el de què s'ocupa amb un atreviment i una gosadia inqualificables.

"Als llocs més nemàlgics de la política de l'Estat portà al costat del seu honor al concret, la seva mentalitat estreta de botigueret del Call", llegim després. L'home de la "mentalitat estreta de botigueret del Call" és Pi i Margall. I això ho afirma un escriptor de mentalitat nul·la, un escriptor per al qual la qüestió és fer *barrilla*, un escriptor de crit, tabola, bola va i endavant les atxes. Un escriptor, la obra del qual, fins avui, no té el més petit valor.

"En Pi no va saber mai el que tingué davant del nas." Ens plauria saber què hi té Josep Pla. Suposem que poca cosa: per això és un escriptor tan pobre d'idees (?), i lèxic tan limitat, tan baix de sostre.

"Només hi ha hagut dos pobles que hagin entès l'art de governar: Roma i Anglaterra."

Es Pla qui parla o Cambó? Serà veritat que el Josep Pla d'aquesta vegada és un pseudònim?

"En tots els ordes, tant la ciència catòlica que podria creure's interessada, com la positivista, han emprès un treball constant de destrucció de l'obra aparatosa de la Revolució Francesa i del Renaixement i hi ha un moviment de tornada a les institucions de l'Edat Mitjana."

Aquestes paraules són de Josep Pla. Però, ¿són d'un home d'esquerra? No: són d'un reaccionari, d'un conservador.

No en parlem més. Deixem Josep Pla rebut amb palmes i llorers per les dretes. Oblidem-lo. Es el millor que es pot fer amb gent de certa mena.

La perennitat de Pi i Margall

Com a prova de què l'obra i les doctrines de Pi i Margall no formen un ideari mort, que cal retirar de la circulació, com volen els homes de la "Lliga", publicarem a les nostres pàgines alguns dels seus articles: els publicables en les actuals circumstàncies. Hom veurà clarament, que els ideals de Pi i Margall són aquells per als quals encara lluiten les millors intel·ligències i els millors cors dels homes d'avui. A continuació publiquem:

LA EDUCACION

¿Qué educación la nuestra! Nace el hombre, y cuando no puede aún decir su voluntad, se le hace cristiano. Apenas se desenvuelve su razón, se le enseña a recitar las oraciones de la Iglesia. Cuidase mucho de que no conozca los secretos de la generación y se le oculta su propio origen. No se le revela que salió de su madre; si viene al mundo un hermano suyo, se le dice que se lo trajo de París o se lo encontró en una de las plantas de la huerta.

En las oraciones de la Iglesia encuentra, aún niño, motivos de interrogación y duda. En el *Ave María*: ¿qué quiere decir, madre, que Cristo fué fruto del vientre de la Virgen? En los *Mandamientos de la ley de Dios*: ¿qué significa, madre, no fornicarás ni desearás la mujer de tu prójimo? En los *Pecados capitales*: ¿qué es madre, la lujuria? En todas partes: ¿cómo he de entender, madre, que Jesús fué concebido por obra del Espíritu Santo?

Apurada la madre y cuidadosa siempre de que la verdad no se le escape forja mil desatinos con que perturba y entenebrece el entendimiento del hijo. Como el hijo sea precoz, la envuelve pronto en un mar de confusiones. Si Dios creó el mundo, ¿quién creó a Dios? Si Dios está en el cielo, ¿por qué no se asoma para que le veamos? Si todo es bondad, ¿cómo nos amenaza con castigos eternos?

No tiene la madre otro recurso que imponerle la fe y negarle todo derecho a la duda. Antes le entenebrece el entendimiento; ahora le contiene el vuelo del espíritu. La madre, que es la primera educadora, le pierde por completo. Ya con el fin de acallarle y dormirle le evoca fantasmas y le hace medroso; ya con el de premiarle, le lleva a comedones de magia y le trastorna el sentimiento de la realidad; ya con el de complacerle, le refiere o le hace referir disparatados cuentos y le exalta, a costa de la razón, la fantasía.

Adquiere de día en día el niño viva curiosidad, y pregunta el origen y la utilidad de cuanto existe y la causa de los fenómenos de la naturaleza. Ignora la madre, y se enoja con tanto preguntar o le imbuye en todo sus errores.

¿Le manda al colegio? Allí, sobre sentirse también su hijo bajo el imperio de una ciega, pierde en un violento descanso sus energías y tiene embargada su atención por estudios tan ingratos y difíciles como el de la lectura y la aritmética. Lo que debería ser accesorio es principal, y le hace aborrecibles el estudio y la escuela. Sometido a una severa disciplina, no goza ni siquiera del derecho de interrogar a sus preceptores. Nada oye, ni de los fenómenos de la naturaleza ni de las aplicaciones de la ciencia.

La educación debería ser muy otra. Nada de esconder a los niños la realidad de las cosas. Nada de turbarles el sentimiento ni con misterios religiosos ni con fantasmas. Nada de confiar a madres incultas el desarrollo de la razón de sus hijos. Nada de

colegios sin jardines donde puedan correr y jugar los alumnos tras cada hora de estudio. Nada de colegios donde no se alterne el conocimiento de la lectura y la escritura con el de la naturaleza y la ciencia por medios visibles y prácticos.

FRANCISCO PI Y MARGALL

"La glòria de Pi i Margall"

La conferència donada dies enrera a l'Ateneu Barcelonès amb aquest títol, és la resposta més clara, més rotunda que els homes liberals han donat als atacs repetits que la figura de Pi i Margall ha sofert per les dretes. "Si quan una figura com la de Pi i Margall és injuriada—digué el propi Rovira i Virgili en l'esmentada conferència—no reaccionéssim virilment, demostrariem que hem caigut molt avall de la nostra dignitat d'homes." Però la seva conferència, la gernació que l'escoltava àvidament, l'ovació final i les paraules d'aprovació que van oir-se en acabar-se; el ressò que ha tingut en moltes consciències i el múltiples articles que s'han escrit, al seu voltant, demostren que no s'ha produït aquesta davallada, i que la consciència catalana sap encara reaccionar a temps.

En la seva conferència, alhora raonada i vibrant, Rovira i Virgili desfèu amb arguments contundents totes les fal·làcies, totes les equivocacions, que, adés per inèpcia, adés per mala fe, els contraris de tot sentiment i de tota idea liberal han amuntegat sobre l'obra i la vida de Pi i Margall. I, al mateix temps, mostrà tot el que hi havia encara d'actual a les seves doctrines, tot el que hi havia de profundament racial al seu esperit, tot el que té de liberal i de generosament humà... Rovira i Virgili demostrà a bastament que, els que neguen la glòria de Pi i Margall, o no el coneixen o no volen conèixer-lo, o, el que és pitjor, necessiten cobrir-lo de fang perquè no els enlluerni.

Però Rovira i Virgili féu encara més que això. Rovira i Virgili enlairà, contra les forces reaccionàries la bandera de Pi. "Si es vol donar—va cridar virilment—per certs elements de dreta una batalla contra Pi i Margall i contra la seva ideologia esquerrista, els que això facin, no trobaran buides les trinxeres al seu davant." "I—afegí—als que, com si fos una irrisió, ens diuen que nosaltres alcem la bandera de Pi, els contestem que ens plau aquesta bandera espiritual, i que avui, a casa nostra, no en sabem trobar de millor!"

Per la nostra banda, ens cal dir que mai Rovira i Virgili no ens ha semblat més gran que en recollir aquesta bandera, i que li desitgem que segueixi lliurant, a la seva ombra, força batalles com aquesta en defensa de la llibertat.

Per a la pròxima guerra

Comentant les maniobres dels aeroplans militars sobre Londres, l'antic director dels serveis aeronàutics, declara que "la sola defensa eficaç", en cas d'un bombardeig d'aquella plaça, seria "un contraatac en territori enemic".

Es com si diguéssim. Mentre els enemics destrueixen Londres, els avions anglesos destruiran la capital enemiga.

Es probable, tanmateix, que, després d'aquestes operacions no resti ningú, ni d'una banda ni de l'altra per a firmar l'armistici.

Josep Maria Pasqual

Era un vellet alt, prim, sense pell, els ossos li sortien per tot arreu, i les seves barbes blanques es penjaven mandrosament al seu rostre i es deixaven caure al pit com una lleugera cascada d'aigua. Tenia una veu metàl·lica i tremolosa, i les seves mans, d'un color enfosquit, tenien com un modelat de Crist acabat de despenjar.

Era el degà de la crítica barcelonina. La història del Liceu va lligada a la vida de Pascual, com també a les vides de Maurici Vilumara i Pauleta Pàmies.

Durant més de mig segle, la ploma de Josep Maria Pascual ha dit la seva paraula respecte a totes les valors líriques que han passat pel Liceu. Els autors, els artistes i tots els elements liceistes, en anar pel món, s'han emportat un record caríssim de Josep Maria Pascual, el qual, als seus vuitanta sis anys, encara feia de crític de tant en tant.

Ara s'és mort a Arenys de Mar dimecres darrer I, en morir Josep Maria Pascual, se'n va amb ell la possibilitat d'una Història del nostre Liceu.

Havia col·laborat, fa molts anys, a LA CAMPANA i a la nostra germana "L'Esquella de la Torratxa".

En morir, oferim la nostra devoció a la seva família i el nostre sentiment a tots.

Discussions pintoresques

A Cleveland (Estats Units), als "boys-scouts" els desplauen les dones que fumen, i han decidit amonestar totes aquelles que sorprenguin amb la cigarreta a la boca, fent-los-hi remarcar que "fumar enlletgeix una dona i destrueix l'ideal que hom es fa de la mare."

Però els periodistes americans s'indignen de les pretensions d'aquests joves redreçadors i responen que el que una dona fumi no vol dir més sinó que és forta i capaç de tenir molts infants.

El viatjant té raó

Un dia a Barcelona va anar-hi un viatjant, i en arribar al vespre en un Hotel va entrar. Va demanar una sopa que al punt li van portar, però abans de tastar-la l'home així es va exclamar: —Ep, mosso, aquesta sopa no me la puc menjar.— El cambrer de seguida una altra n'hi portà, i a poc l'home tornava el mateix a exclamar: —Perdoni, aquesta sopa tampoc la puc menjar.— Quatre voltes seguides la sopa van canviar; per tal motiu el mosso a l'amo explicà el cas. Aquest amb gran sorpresa féu present al viatjant que molt allò estranyava, quan se servia allà tant o millor com a altres Hotels de la ciutat. —Jo no li dic que serveixin aquí ni bé ni mal (digué el viatjant tot digne), però puc assegurar que cap mena de sopa de les que m'han portat, aquí de cap manera podia jo menjar. —Si alguna cosa rara hi ha trobat, parli clar. —Res d'això; però la sopa no em podia menjar, perquè a mi cap cullera no m'havien portat.

J. STARAMS

Petits comentaris

Abans, quan els serveis de barberia eren únicament per als homes, la premsa d'aquests establiments consistia en una revista gràfica, un diari *independiente*, LA CAMPANA DE GRACIA i la seva germana petita "L'esquella de la Torratxa"; aquests, sobretot, no mancaven en cap.

Ara, d'ençà de l'acceptació per part de les dones del tallat a la *garçon*, que les obliga a visitar amb freqüència el perruquer, han introduït, ultra els esmentats periòdics, algunes revistes de modes. Així, no és difícil veure-hi i no en les establertes exclusivament per a les senyores, sinó en la majoria, "La Moda Práctica", "El Hogar y la Moda", "La Dona Catalana" i fins algun perruquer més atrevit o més coneixedor del sexe femení, hi té "La Vie Parisienne".

Ara manca saber, si les dones, com els homes, només giren fulls, sense innovar-se de res, esperant impacients que els toqui el torn, o bé si ni menys els agafen o si, del contrari, llegeixen amb atenció.

Josep Pla ha salpat en aigües del Mecenes de la "Fundació Bernat Metge", com anomenen encomiàsticament el senyor Cambó. I molts creien còndidament que navegava sense timó!...

Ara que, Josep Pla, evolucionant, corre el risc de fer aigües.

I qui sap, qui sap, si acabarà escrivint comèdies en col·laboració amb Muñoz Seca, o amb Anfós Roure, si ho fa en català.

Perdut el tremp tot és possible i l'excuscriptor d'esquerres fa temps que l'ha perdut.

PONCELL

Per a les romàntiques

A Pàdua, a una fadrina revellida i una mica ximple, se li ficà al cap que li arribaria un pretendent al tren de les quatre, i cada dia, en aquesta hora, anava a l'estació per esperar-lo. La seva mania era coneguda de tothom. Però els mesos passaven i el príncep enactador no es decidia d'arribar.

Però no fa molt, la bona noia anà, com sempre, a l'estació a esperar-lo, quan sobtadament veié un jove elegant que baixava del tren i que, amb la maleta a la mà es dirigia vers ella.

—Jo sóc Flaminio Marzorani—digué—

ES COMPREN

—I no se sap de què ha mort?
—No; perquè sempre havia estat un home molt reservat amb les seves coses.

cònsol de l'exèrcit feixista i vine a demanar la vostra mà.

Efusions. Alegries... Al poc temps es maridaven.

A la tarda del dia de noces, el príncep encantador penjava la muller del sostre i fugia amb el dot...

Els governs de demà

Heus ací un fragment ben esperançador i optimista d'un article de Guglielmo Ferrero:

"... Malgrat la confusió que regna avui en una part considerable d'Europa, hi ha signes de què una unificació política es prepara. A tot arreu d'Europa, que ho vulguin o no, els governs es veuen obligats de cercar en el consentiment de les masses la legitimitat de llur poder i la força per a exercir-lo. Es una necessitat a la qual no poden escapar, ja que és imposada, no per capricis ideològics d'intellectuals, sinó per formidables necessitats històriques. Aquestes necessitats els obligaran, tard o d'hora, a acceptar certs principis comuns, d'on sortiran certes necessitats anàlogues. Serà més difícil d'enganyar-se i més fàcil de comprendre's a través de les fronteres, a mesura que el règim representatiu esdevindrà per tot arreu la mateixa realitat simple i vivent."

CRONICA DE TERRASSA

La Biblioteca-Museu Soler i Palet

La recent inauguració d'aquesta Biblioteca-Museu fou, per uns dies, el tema obligat de la conversa en els nuclis i penyes intel·lectuals de la nostra ciutat. També des de la premsa, i en les revistes, se n'ha parlat molt de tal esdeveniment. I naturalment...! tothom ha estat d'acord en elogiar i felicitar-se del benifet que reportarà al poble la fundació d'aquesta modèlica institució.

Nosaltres probablement ens haguérem abstingut d'escriure aquesta Crònica, si la casualitat no ens hagués facilitat l'avinentesa de poder recollir unes notes que venen a demostrar-nos les funestes conseqüències que poden derivar-se'n, si continuen comanant la Biblioteca les persones a que ha estat encarregada la seva direcció.

A les molt respectables persones que componen el Patronat de la Biblioteca Soler i Palet, i que, per tant, són els que deuen regir els destins de la mateixa, nosaltres els terrasencs no podem mai pagar-los-hi, per més que ens esforcem, els desvetllaments i l'interès que es prenen, a fi de què aquell fogar de cultura sigui el veritable forjador dels homes de demà. I per obtenir això s'han imposat la lloable tasca de mutilar el llegat de l'insigne patrici que dona el nom a la casa, fent una Biblioteca a mida, esporçant-ne les obres que—segons ells—no serveixen més que per desvetllar idees insanes en el poble, desviant-lo del veritable ideal de ciutadania i enfosquint-li les idees.

Ens permetem transcriure, a continuació, la conversa que sostingueren, no fa molts dies, la senyoreta bibliotecària d'aquella casa i un amic nostre.

El nostre amic, després de consultar els índexs, demanà una obra de Descartes:

Bibliotecària.—Miri, aquesta obra no li podem donar, perquè ens han avisat que retiréssim totes les d'aquest autor.

—Doncs faci el favor de donar-me aquesta obra de Kant —digué el nostre amic, assenyalant un llibre del savi filòsof alemany.

B.—No, tampoc d'aquest autor n'hi podem donar cap.

—I Schopenhauer?—preguntà tímidament l'amic veient la impossibilitat de llegir aquells filòsofs.

B.—Igualment es troba en el cas dels anteriors. (I dient això anava retirant les fitxes que corresponien a les obres dels autors esmentats.)

—I Voltaire? I Nietzsche? I Pascal?

B.—Ai, sant cristià! fugi home, on va ara vostè amb aquests? Són massa perillosos.

—Així no més podem llegir Balmes?—respongué el nostre amic amb to un xic irònic, veient que es desviaven tant els senyors del Patronat en vetllar molt dolçament per la salut espiritual del poble.

B.—Sí! naturalment!—contestà amb un somriure mofeta i de commiseració.

Després de semblants negatives demanà obres de teatre, i tingué la "gosadia" de demanar Ibsen, i...

B.—Miri, precisament les obres d'Ibsen les tinc a casa, però aquest autor també l'hauré de retirar, és tan perillós com els altres!

Prou, no ho allarguem més! Amb aquesta mostra en tenim suficient per fer-nos càrrec de l'esperit que governa la Biblioteca Soler i Palet, i del pervenir calamitosos que li espera. ¿Amb quin dret, i en nom de què, aquests senyors mutilen el preciós llegat que féu a la ciutat el gran terrassenc que fou Josep Soler i Palet?

El poble terrassenc feia anys que demanava una biblioteca, la desitjava amb totes les ànsies d'un poble conscient; feia més que desitjar-la, la necessitava; ¿on s'és vist una ciutat de la importància de Terrassa, amb 40.000 habitants, privada del més petit lloc on poder il·lustrar-se, on estudiar, on preparar-se per a les lluites de la vida?

Doncs, bé, ara que els terrasencs creien veure realitzada una de llurs més cares il·lusions, resulta que els enganyen; sí, això, els enganyen, els volen fer una cultura a "mida", segons convé a aquells respectables clergues que formen el Patronat.

Nosaltres som joves, i, en nom de la joventut terrassenca conscient, protestem d'aquesta iniquitat. Per avui sols hem volgut donar la veu d'alerta pel perill que es corre, i que se'n faci'n ressò aquells que poden i vulguin arranjar-ho. Ja n'anirem parlant.

EDMOND DE VALLPARADÍS

—Encara anem disfressats?
—Sí, home! No diuen que tot l'any és Carnaval?

FUGINT DE LA CALOR

—On vas?
—A estiuajar a la Xina.
—Espera't, que vinc!

RE-PICS

Recorden vostès aquell famós Charles Nicolàs, que es guanya la vida fent de baldufa? Doncs les seves gestes de ballar vuit dies seguits sense parar resulten una insignificància davant el concurs que dintre de pocs dies començarà als Estats Units.

I diem només que hi començarà, car es tracta d'iniciar-lo a Nordamèrica i d'acabar-lo a Europa, no deixant de ballar ni un sol moment tot el temps que duri el viatge a bord d'un transatlàntic.

Com que el premi ofert als guanyadors és de molta consideració, els concursants tenen l'esperança de que si segueixen ballant, la ballaran grassa.

Demà diumenge, el gremi de mercers al detall celebra la festa del seu Sant Patró i, amb aquest solemniat motiu, han organitzat un brillant programa en el que no hi manca res: Ofici, àpat, balls, etc.

Hom diu que els socis es posaran de "vint-i-un botó"; que ningú no s'enfadará perquè tots tenen molta "veta"; que el que més i el que menys, tirarà "mitja cana" a l'aire; que si s'ha de cantar, quelcom, cantaran la coneguda "cançó de fil i cotó" i que tot anirà com una "seda".

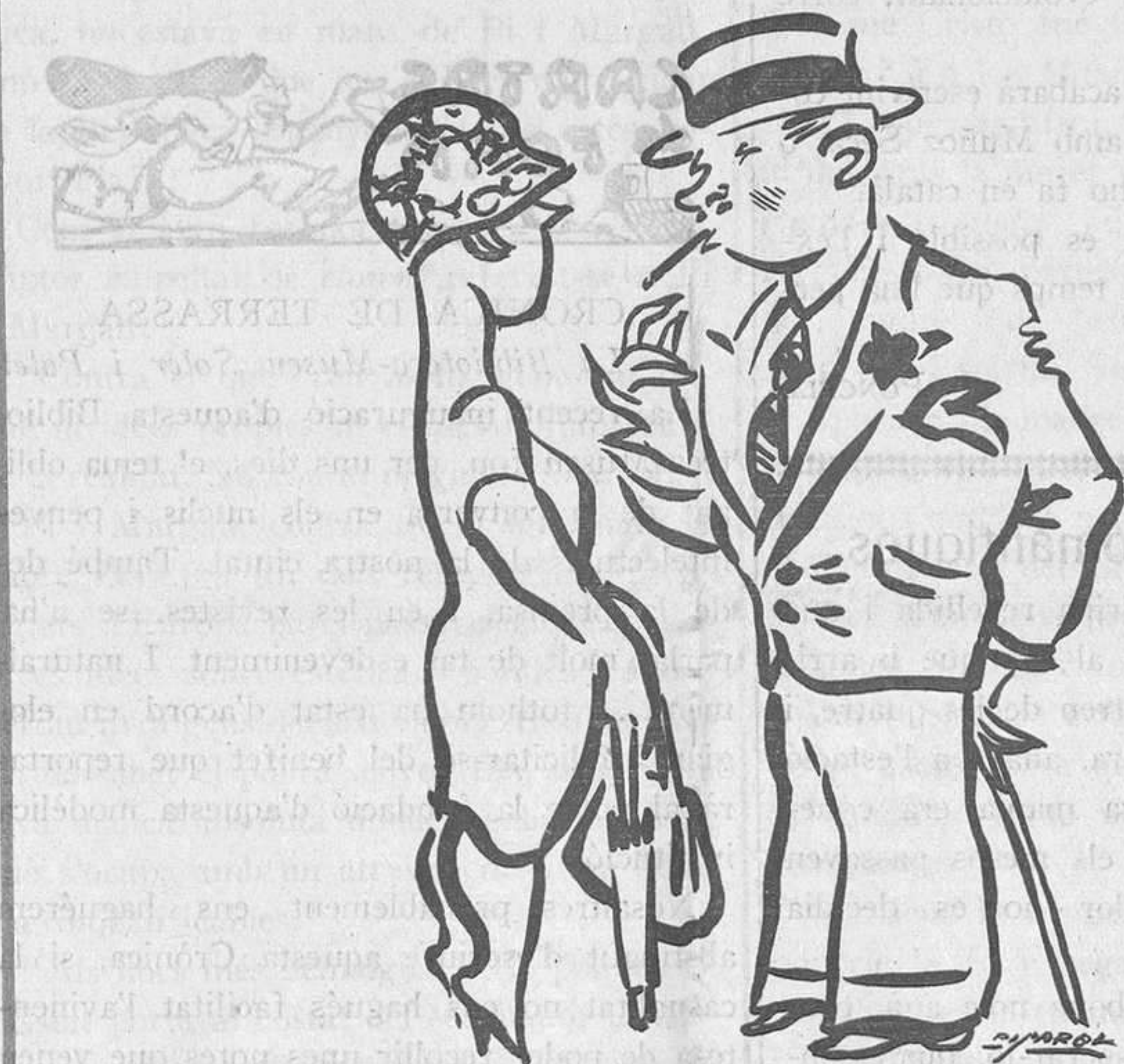
Al carrer de Sant Francesc hi ha una petita església, que en diuen de l'Esperit Sant, on cada any s'hi celebra una festa tradicional anomenada dels "cantirets".

Com que nosaltres, gràcies a Déu, no som gaire erudits en matèria religiosa, ignorem del que es tracta; mes, en llegir que enguany l'esmentada festa prometia ésser més lluida que mai, hem cregut que això dels "cantirets" estaria relacionat amb l'aigua fresca i compremem perfectament que l'excés de calor d'aquest estiu hagi contribuït a l'esplendor de tots els "cantirets", sien o no sien ortodoxes.

Sembla que tot està ben preparat per a que dilluns quedi signat, a París, el famós Pacte Kellog, declarant ilegal tota guerra d'agressió.

Els autors i signataris d'aquesta nova farsa pacifista es creien haver assolit enganyar el poble amb les seves bones paraules i la majestuosa escenografia desplegada, mes el mateix mister Kellog, en abandonar el seu país per venir a Europa, va tenir ocasió de constatar el contrari.

Quan l'element oficial dels Estats Units estava acomiadant-lo solemniament, un escamot d'obrers, que va poder arribar fins a la vora del vaixell, va fer una eloqüent manifestació de protesta contra l'imperialisme yanqui.

ELS INDECISOS

—Sí, senyoreta. A l'hivern, sempre m'entren ganes de casar-me. El restaurant és lluny, a casa hi fa fred... Però així que arriba el bon temps, em passa la temptació.

Ultra els crims ben significatius, duien banderes amb inscripcions com aquesta: "Abans que tot, heu de retirar els fusellers nordamericans de Nicaragua."

Mister Kellog, però, devia somriure pensant "que una cosa es predicar... y otra dar trigo", com diuen els castellans.

La caritat dels nostres catòlics és una cosa inesgotable i realment commovedora. ¿Mai no diríeu que se'ls ha acudit als de la barriada de Sant Pere per donar mostres del seu altruisme? Dones una cosa ben senzilla... i ben econòmica. Passar una part de Rosari per fer bé a les ànimes dels difunts pobres.

La intenció ja és bona, però, ¿no els sembla que Déu Nostre Senyor veuria amb més bons ulls que es cuidessin de socórrer els pobres vius que no que preguessin per als pobres morts, car aquests, per la seva condició de desvalguts, ja tenen guanyada la glòria del cel?

En un poble de la província de Castelló, la guàrdia civil ha detingut un noi de quinze anys que havia fugit de casa seva perquè els seus pares estaven entossudits a voler-lo convertir en sabater i ell no en volia ésser.

Inexperiències pròpies de la joventut, car el noi aquest deu ignorar que ací, a Espanya, mol-

tes vegades els llocs més eminents han estat ocupats per sabaters.

Hom diu que a Anglaterra hi ha més de 200 dones que estan aprenent de volar. Això és; que volen ésser "pilotes". I pensar que fins ara això havia estat un atribut essencialment masculí!

Ai, Senyor! Tot degenera!

Ahmed Zogul, president de la República albanesa al servei de Mussolini, amb l'ajut del seu amo i per la força de les baionetes, vol coronar-se rei d'Albània.

Com que el poble albanès ja fa temps que està lligat de peus i mans, i no pot dir "aquesta boca és meua", és molt possible que el senyor Ahmed es surti amb la seva. Mes ha de recordar-se que la corona és un objecte que moltes vegades queda soldat al cap, i que el poble s'arriba a creure que és tot d'una peça.

Diuen de Xang-Hai que ha ingressat a l'hospital, amb una malaltia, el general Xang-Kai-Xec.

Segurament que la malaltia del generalíssim nacionalista deu ésser un constipat, perquè això de Xang-Kai-Xec sembla un esternut.

A les planes del respectabilíssim "Butlletí Eclesiàstic", de Barcelona, hi hem trobat re-

produïda una pintoresca circular de l'arquebisbe d'Amalfi, que és digna d'ésser coneguda de tots els lectors de LA CAMPANA.

El document va dirigit contra les modes exhibicionistes de la dona moderna, i després de fer-ne una descripció, més pròpia d'una revista galant que d'una fulla religiosa, diu el que segueix:

"Nada, por tanto, de aberturas en el cuello provocativas en la Casa del Señor, nada de exhibición de vestidos, hechos más para mostrar que para ocultar. Con los debidos miramientos y con la debida cortesía, pónganse a la puerta y no sean dignas de la Comunión, las mujeres demasiado tiernas por los intereses de Satanás, en la moda, de quien llegan a ser otras tantas víctimas repugnantes."

Ai, Senyor! I pensar que aquestes "víctimes repugnantes" són les ens agraden més a nosaltres...

J. L'A.: La rebotada que feu, dels escriptors catalans en general, és injusta. Les mateixes planes de LA CAMPANA DE GRACIA en són una prova. Samblancat, per exemple, és un escriptor fort i viril. Rovira i Virgili, que hi ha col·laborat fins no fa molt, és un altre escriptor de raça, que a tot arreu faria un primer paper. Lluís Capdevila, que amb el nom o amb diversos pseudònims rarament hi manca, és també un escriptor de nervi, com n'hi ha pocs. Les culpes de Pla, a qui alludiu, no les volem pagar nosaltres. I, naturalment, escriptors catalans com som no serem tan idiotes de voler cooperar a aquesta tasca negativa a què ens convideu.—Satan.: Sí, la intenció està bé. Si li plau a algun dels nostres dibuixants, aprofitarem la idea. Però el dibuix és, sobretot, d'una inseguritat de línies que imprès faria mal efecte.—J. A.: Està bé l'article. No us responem de publicar-lo, perquè hem rebut tants atacs contra el malaurat Josep Pla que gairebé haurem de dedicar una secció especial d'aquesta correspondència.—J. B., A. S., A. N., J. C.: El mateix diem. Ens sembla que al cas Pla hom li otorga massa importància.—A. M. de B.: Les vostres inicials corresponen a les d'un conegut franciscà. ¿I amb unes inicials així aneu pel món i voleu criticar Pla? Apa, home, que Pla ara és dels vostres!—M. G.: Massa llarg, sobretot per a la secció a què va destinat.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. La Campana i L'Esquella. Oim, 8.—Barna.